

„Lețcaia”

Într-un sat în apropiere de Köln trăia în urmă cu mulți ani o văduvă în condiții extrem de mizere, cu nouă copii neîngrijiți și prost crescuți. Dar sărmana femeie posedea un bun pentru care ar fi putut s-o invidieze mulți oameni bogați, pe care bogăția nu putea să-i facă fericiți. Cu toată sărăcia, ea era, de fapt, bogată în Dumnezeu, bogată în cunoașterea adevărilor divine, bogată și în experiențele privind dragostea și credințioșia Dumnezeului și Tatălui ei. Ea Îl iubea pe Domnul ei din toată inima și toate căile grele pe care Dumnezeu a considerat că este bine ca ea să le parcurgă, n-au reușit să zdruncine în vreun fel această dragoste. Ea avea o încredere tare ca stânca în Cel care se numea apărător al văduvelor și tată al orfanilor.

Când copiii ei veneau și îi cereau o bucată de pâine și nu exista niciuna - ceea ce se întâmpla destul de des -, ea spunea în mod obișnuit:

„Mai aveți puțină răbdare, dragi copii! Tata - despre Tatăl din cer era vorba - va veni curând și ne va aduce ce avem nevoie.”

Aceasta era singura consolare pe care le-o dădea copiilor ei în astfel de zile și așa rămânea, chiar dacă nevoia ar fi ajuns la culme. Dar ea experimenta mereu că dacă nevoia era cea mai mare, Cel care ajută este cel mai aproape. El niciodată nu i-a făcut încrederea de rușine, ci i-a întărit-o mereu, prin aceea că o făcea să aibă parte de adevărul din psalm: Dumnezeu „susține pe orfan și pe văduvă” (Psalmul 146.9) și „În sfântul Său locaș Dumnezeu este tatăl orfanilor și apărătorul văduvelor” (Psalmul 68.5).

Dar odată era aproape să i se frângă inima și acestei femei tari în credință; și aceasta a fost când într-o zi de iarnă geroasă n-a putut nici să le dea copiilor ei flămânzi ceva de mâncare, nici să cumpere turbă ca să-și facă ei și lor o cameră caldă. Copiii s-au strâns toți împreună în jurul sobei reci, un așa-numit șemineu franțuzesc și unul striga mai jalnic după pâine și căldură decât celălalt. Da, pe atunci era altfel decât astăzi, unde abia dacă există săraci în ținuturile Germaniei, care să nu primească cel puțin cartofi și cărbuni pentru iarnă. Dar nici de data aceasta sărmana mamă, cu toate că îi sângera inima în fața acestei nevoi pe care nu știa s-o aline, n-a lăsat să-i scadă încrederea în Dumnezeu, ci a căutat iar și iar să-i consoleze pe micuții ei cu vorba cunoscută:

„Copii, mai aveți numai puțină răbdare! Tatăl nostru va veni cu siguranță în curând și ne va ajuta.”

În timp ce ea suspina și striga neîncetat din adâncul inimii către Dumnezeu, unul dintre copii a scormonit cu vătraiul în cenușa stinsă de turbă. Deodată a strigat plin de bucurie:

„Mamă, o lețcaie, o lețcaie! Cumpără repede turbă cu ea! Atunci vom avea o cameră caldă.”

Mama a privit mai îndeaproape presupusa lețcaie, a frecat-o și a observat că în loc să devină arămie, devenea tot mai galbenă și mai aurie. Curând a observat că nu era o lețcaie. Deoarece nu cunoștea monedele, a alergat repede la următoarea localitate mai mare, unde locuia un aurar. Lui i-a arătat presupusa lețcaie și a aflat că moneda era o guinee englezească (21,50 mărci după valoarea de astăzi - [1934]). La următoarea ei întrebare, omul, care o cunoștea, i-a oferit unsprezece guldeni pentru monedă, o sumă foarte considerabilă pentru femeia sărmană. Firește că n-a ezitat să accepte oferta și apoi s-a grăbit să plece ca să cumpere: pâine, făină, cartofi și turbă. Ea venit acasă foarte încărcată cu comorile ei.

Cu ce bucurie a fost salutată, va înțelege numai acela care a trăit el însuși ceva asemănător. Dumnezeu răspunsese minunat la rugăciunea ei! El S-a descoperit din nou ca: „Părinte al

îndurărilor”, iar inima ei, care nu demult suspinase așa de temătoare, se revărsa acum în mulțumire și laudă.

După ce toată foamea fusese potolită și o căldură binefăcătoare străbătea odaia, femeia s-a dus din nou în oraș și a cumpărat de restul banilor ace cu gămălie și ace de cusut, panglici înguste din țesătură cu urzeală de mătase și mărfuri asemănătoare. Ea a început apoi cu aceste mărunțișuri să facă comerț în satele din jur și Dumnezeu a binecuvântat-o astfel, încât cu vremea a putut să deschidă o importantă prăvălie de mărunțișuri. Afacerea aducea atâta câștig, încât ea și ceata ei de copii nu numai că aveau cele necesare existenței, ci și surplus. Acum putea să facă frumoasa experiență, că este mai fericit să dai decât să primești. Oamenii săraci și flămânzi nu băteau zadarnic la ușa ei. Din recunoștință pentru Cel pe care în zilele propriei nevoi Îl cunoscuse ca Susținător puternic și iubitor al văduvelor și al orfanilor, era și a rămas bucuria ei să-și împartă pâinea cu cei nevoiași. Dar cel mai cu plăcere se gândea înapoi la acea perioadă de încercare, în care ea trăise într-un asemenea mod deosebit adevărul cunoscutei strofe de cântare:

Cine se-ncrede-n Dumnezeu în orice chip,
Acela n-a clădit pe nisip.

Titlul original: „Der Deut”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 329-332.